

ДЪЩЕРЯТА НА МИЛИОНЕРА

Единъ много богатъ човѣкъ ималъ една единствена дъщеря. Тя била обсипвана съ разкошъ, но боледувала отъ чудна болестъ. Никой лѣкаръ не можелъ да вдигне и да излѣкува богатото момиче. Бащата обещавалъ много пари на оня, който излѣкува дъщеря му, но всичко било напраздно. Най-после му довели единъ старецъ, който лѣкувалъ по селата и билъ много прочутъ.

Старецътъ дошълъ, прегледалъ бледната, отпаднала девойка и казалъ на загрижения баща:

— Утре ще дойда на сжщия часъ и ще изведа дъщеря Ви на разходка.

— Но тя нѣма сила да пристѣпи. Ние сме я разхождали съ файтонъ и автомобилъ, но сега нѣма желание и сили и за това.

— Нали азъ ще я лѣкувамъ? — отвърналъ старецътъ и си отишълъ.

На другиятъ день той дошълъ и видѣлъ, че болната го очаква облѣчена, ала безсилна да трѣгне съ него. Предъ вратата очаквалъ готовъ файтонъ. Бащата, майката и болногледачката искали да изнесатъ момичето на ржце, но старецътъ ги спрѣлъ. Той взелъ момичето подъ ржка и го накаралъ да пристѣпи.

— Ще падне, ще умре отъ слабостъ! — чупѣла ржце майката.

— Вървете следъ насъ, щомъ се страхувате, — отговорилъ лѣкарътъ и извелъ девойката.

— Качете се на файтона! — викалъ бащата. Ала лѣкарътъ и отъ файтона се отказалъ.

Трѣгнали полека по улицитѣ. Билъ слънчевъ пролѣтенъ день. Всѣки бързалъ на нѣжде или се разхождалъ, за да се порадва на хубавия день.

Болната отначало пристѣпвала бавно, но после се съживила отъ вида на бодритѣ хора наоколо. Отпочинали си въ една градинка и се върнали въ кжщи. Бащата и майката не могли да я познаятъ. Тя имала много бодъръ видъ и желание да говори. Разказвала на майка си, какъ хората тичали, какъ децата играели и какъ въ градината чуроликали птички.

— Утре пакъ искамъ да излѣза съ доктора! — заявила тя.

На другия день старецътъ пакъ я извелъ. Но тѣ отишли не въ градината, а въ дома на една бедна вдовица, която лежала болна, а децата ѝ нѣмали, какво да ядатъ.

— Защо не си купятъ! — казала учудено девойката, когато свършили посещението си и излѣзли на улицата.

— Защото нѣматъ пари, бедни сж! — отговорилъ лѣкарътъ.

Тоя пжтъ девойката се върнала още по-бодра въ кжщи, ала била умислена. — Татко, — рекла тя на баща си — дай ми много пари, защото има хора гладни и нѣматъ пари. Искамъ да имъ помогна...